

Kannaksen Mykrät

JÄSENLEHTI n:o 30 - 1/2019 - joulukuu

Sukujulkaisu nettiin & sukutiedon keruu

Sukujuhla 2020 Ahlströmin ruukissa

Mykrät juoksevat ja retkeilevät

Kannaksen Mykrät -sukuseura ry:n jäsenlehti

info@mykrat.net ★ www.mykrat.net

Kannaksen Mykrät -sukuseura ry

☞ Perustettu 28.11.1999, merkitty yhdistysrekisteriin 1.3.2001, varsinaisia jäseniä n. 90

☞ Yhteystiedot:

- Sähköposti **info@mykrat.net**
- Kotisivu **www.mykrat.net**
- Postiosoite c/o Janne Mykrä, Piiankuja 4, 11710 RIIHIMÄKI (hallituksen puheenjohtaja)
- Postiosoite c/o Timo Mykrä, Hakapellonkatu 6 C 136, 20540 TURKU, (sihteeri)

☞ Jäsenlehden toimitus:

- Juhana Mykrä • **juhana.mykra@gmail.com**
- Sukuseuran hallitus, jäsenet ja muut sukulaiset

☞ Jäsenlehden painatus: Copy-Set Oy, Helsinki

Jäsenlehden kansikuva:

Ahlströmin ruukin Vanhassa pajassa sijaitseva Ahlström Voyage -näyttely kertoo mielenkiintoisella tavalla Ahlström-yhtiöiden historiasta ja suomalaisesta teollisuushistoriasta yli 160 vuoden ajalta.

Kannaksen Mykrät kokoontuvat sukutapaamiseen 5.9.2020 Noormarkkuun upeaan Ahlströmin ruukkiin.

Kuva: A. Ahlström Kiinteistöt Oy/Ahlströmin ruukit

SISÄLLYS

n:o 30 - 1/2019 - JOULUKUU

PUHEENJOHTAJAN PALSTA	3
MYKRIEN SUKUJUHLA NOORMARKUSSA 2020	4
KANNAKSEN MYKRIEN DIGIJULKAISU 2020.....	5
SUKUTIEDON KERUUKAMPANJA DIGIJULKAISUA VARTEN.....	5
MYKRIEN JÄLKIÄ ANTREAN SAVINIEMESSÄ.....	6
KOLMAS MATKAMME HIITOLAAN 6.–19.5.2019.....	10
KARJALAN MARATONILLA MITALISADETTA	14
POHJOISIMMILLA POLUILLA – KALDOAIVI ULTRA TRAIL 2019	15
MYKRIÄ SUOMALAISEN KIRJALLISUUDEN SEURAN ARKISTOSSA	18
SUKUSEURAN TUOTTEET	18
MUUTTO ETIOPIASTA TAKAISIN SUOMEEN JA JOENSUUHUN	19
TALVISODAN ALKAMISEN MUISTOPÄIVÄN TAPAHTUMIA	20
MUISTOKIRJOITUS: VILO MYKRÄ 8.10.1919 – 19.10.2019	22
MYKRÄN SUVUSSA TAPAHTUU	23
Jäsenten merkkipäiviä 2020	23
Kuolleita.....	23
Sukuun syntyneitä lapsia	23
ILMOITUKSIA	24
Mukaan sukuseuran toimintaan!	24

PUHEENJOHTAJAN PALSTA

Teksti: **Janne Mykrä**, sukuseuran hallituksen puheenjohtaja, perhe 569 sukukirjassa (HIITOLA 2)

Huomasin tuossa muutama päivä sitten, että olen jo kymmenen vuoden ajan viettänyt itsenäisyyspäivän iltaa 6.12. aina varsin samalla tavalla, nimittäin kirjoittaen artikkelia sukuseuramme jäsenlehteen. Onkin oikeastaan melkoinen etuoikeus päästä hetkeksi rauhoittumaan kiireisestä arjesta ja muistella hieman kulunutta vuotta.

Tuskinpa sitä muutoin tulisikaan niin aktiivisesti kirjattua edes osaa vuoden aikana tapahtuneesta. Tätä perinteistä artikkelin kirjoittamista voisi siis verrata jollain tavalla päiväkirjan pitämiseen. Tosin tämä tapahtuu vain kerran vuodessa ja yrittää kattaa vähän muutakin kuin vuoden aikana tapahtuneita asioita. Sitä paitsi tämä on loistava tekosy lähteä illallispöydästä ja jättää tiskit muiden huoleksi... älkää vaan mainitko tästä **Johannalle**.

Tämä vuosi on sukuseurallemme merkittävä vuosi. 28.11.1999 nimittäin pidettiin sukuseuramme perustamiskokous vanhempieni luona Vantaalla. Muistan vieläkin tuon jännityksen sekaisen innostuksen, kun odottelimme vaimoni, veljeni ja vanhempieni kanssa **Juhanaa** vanhempineen kylään. Juhanan kanssa olimme jo parin vuoden ajan pitäneet yhteyttä sukututkimukseen liittyvän yhteisen kiinnostuksen johdosta. Kokouksen pitäminen sinänsä ei niinkään jännittänyt vaan se, onko sukuasia riittävän kiinnostava yleisemmin Mykrä-suvun piirissä.

Aiemmin syksyllä 1999 olin jo alustavasti tiedustellut kiinnostusta sukuseuraan liittyen muiltakin sukuhaarani jäseniltä aina, kun heitä tapasin. Tärkeimpiä kohtaamisia lokakuussa 1999 oli isäni sedän **Viljo Mykrän** 80-vuotisjuhlat, jossa sain lopullisen vahvistuksen sille, että sukuseura todella kannattaa perustaa. 20 vuoden kuluttua 6.10.2019 oli suuri ilo ja kunnia päästä viettämään Viljon 100-vuotisjuhlia Porissa. Juhlissa esitin Viljolle (sukuseuramme kunniajäsenelle) kutsun saapua kunniavierana sukuseuran 20-vuotisjuhliin 5.9.2020 Ahlströmin Ruukissa Noormarkussa.

Viljon juhlat olivat ensimmäinen 100-vuotisjuhla, joihin pääsin osallistumaan. Juhlista jäi todella lämpimät muistot. Viljo meidän Mykrä-sukumme vanhimpana järjesti muistorikkaan ja lämminhenkisen juhlan, jossa oli paljon iloista puhetta ja laulua ihan perinteiseen karjalaiseen tapaan. Valitettavasti vain kaksi viikkoa juhlien jälkeen saapui suru-uutinen Porista. Viljo oli nukkunut pois. Sukuseuran puolesta esitän osanottoni Viljon läheisille.

Viljo Mykrä oli yksi niistä suomalaisista, karjalaisista ja Mykrä-suvun jäsenistä, jotka uhrasivat paljon itsenäisyytemme vuoksi. 30.11.2019 vietettiin talvisodan 80-vuotismuistopäivää. Viljo joutui 20-vuotiaana armeijaan talvisodan aikana ja rintamalle jatkosodassa. Vuodet sodassa ovat kenelle tahansa valtava ponnistus, jota me myöhemmät sukupolvet tuskin edes täysin ymmärrämme. Viljon 100-vuotisjuhlista jäi erityisesti mieleen hänen lapsenlapsensa lämminhenkinen puhe, jossa todettiin, että pappa selvisi tuosta kaikesta ilmeisesti osin tuurilla ja osin taidolla. Näin on ollut kaikilla sotiemme veteraaneilla, jotka ansaitsevat meidän myöhempien sukupolvien suuren kunnioituksen. **Kalervo Hämäläisen** laulussa *Veteraanin iltahuuto* asia todetaan koskettavasti.

*"Hoivatkaa, kohta poissa on veljet
Muistakaa, heille kallis ol' maa
Kertokaa lasten lapsille lauluin
Himmetä ei muistot koskaan saa"*

Rauhallista Joulua ja Hyvää Uutta Vuotta toivottaen.

Janne Mykrä

Kuva: Mykrien sukujuhlaa 2020 vietetään Ahlströmin Ruukissa Noormarkussa

MYKRIEN SUKUJUHLA NOORMARKUSSA 2020

Teksti: Juhana Mykrä, kokouspöytäkirjan pohjalta. Kuvat: A. Ahlström Kiinteistöt Oy/Ahlströmin ruukit

Kannaksen Mykrät -sukuseura ry:n hallitus kokoontui 28.9.2019 Riihimäellä päättämään 20 vuotta täyttävän sukuseuran juhluvuoden suunnitelmista. Vuosikokous ja sukujuhla pidetään lauantaina **5.9.2020 Ahlströmin Ruukissa** Noormarkussa. Juhla aloitetaan vuosikokouksella klo 11. Sitä ennen voidaan kokoontua Noormarkun kirkolle, jossa on mm. Hiitolan kirkon alttaritaulu. Vuosikokouksen jälkeen on lounas. Sukujuhlan ohjelma kestää n. 1,5 tuntia. Ohjelmaideoita voi esittää hallitukselle. Sukujuhlassa pidetään arpajaiset.

Osallistumismaksu tulee olemaan 45 €, mihin sisältyy ruukin buffet-lounas (alkuruokapöytä, pääruoka, kahvi ja jälkiruoka), sekä iltapäivän kahvitori.

Noormarkun ruukki on yksi Suomen suurimmista ja näyttävimmistä ruukkialueista. Alueella on paljon nähtävää ja koettavaa (ks. linkki alla).

Tarkemmat tiedot ilmoittautumisesta ja järjestelyistä sekä kutsu vuosikokoukseen postitetaan kevään jäsenkirjeessä.

Alustava ohjelma 5.9.2020

- Vuosikokous Noormarkun Klubilla
- Buffetlounas Noormarkun Klubilla
- Sukujuhla: puheita, musiikkia, arpajaiset, digijulkaisu
- Ruukin kahvitori katettuna
- Tutustuminen esim. Ahlström Voyage -näyttelyyn, Makkarakosken Sahamukseen ja Villa Maireaan

<https://www.ahlstrominruukit.fi/noormarkku/ruukki-info/>

KANNAKSEN MYKRIEN DIGIJULKAISU 2020

Teksti: Juhana Mykrä

Mykrien sukujuhlassa 5.9.2020 julkistetaan sukujulkaisun uusi digitaalinen versio netissä. Sukukirjan päivystoimikunta esitteli sukuseuran hallituksen syyskokouksessa suunnitelmaa julkaisuprosessista ja julkaisun sisällöstä. Digijulkaisu tulee koostumaan sukutietotauluista ja artikkeleista. Sisältö julkaistaan suojatulla nettilustalla ja sitä pääsee tarkastelemaan käyttäjätunnuksilla. Vuonna 2010 julkaistu painettu sukukirja Mykrät Karjalankannakselta on tarkoitus liittää kokonaisuuteen PDF-tiedostomuodossa.

EU:n yleisen tietosuoja-asetuksen (2016) ja Suomen tietosuojalain (2018) osalta tullaan tukeutumaan Suomen Sukututkimusseuran laatimiin käytännesääntöihin. Tietosuojavaltuutetun lausunto EU-asetuksen ja tietosuojalain tulkinnasta sukututkimustoimialalla tullee saataville lähiaikoina Suomen Sukututkimusseuran nettisivuille. Ks. linkit sivun lopussa.

SUKUTIEDON KERUUKAMPANJA DIGIJULKAISUA VARTEN

Teksti: Juhana Mykrä

Uutta sukujulkaisua varten on tarkoitus päivittää Mykrä-sukuun kuuluvien henkilötiedot. Viime kevään jäsentiedotteen yhteydessä lähetettiin tiedonkeruulomake, joita on palautunut vasta muutamia. Sukukirjan päivystoimikunta on nyt laatinut digitaalisen sukutietokyselyn. Kyselylomake on pilvessä ja tiedot tallentuvat tiedonkeruuprojektin ajaksi suojatulle palvelimelle, josta ne siirretään pois Kannaksen Mykrien sukututkimusrekisteriin paikalliselle koneelle. Rekisterinhoitajana toimii sukututkija Juhana Mykrä (yhteystiedot alla).

Sukutietokyselyn linkkiä (ks. alla) voi jakaa sukulaisille esim. sähköpostilla ja sosiaalisen median kanavilla. Tiedonkeruukampanjasta ja tekeillä olevasta digijulkaisusta kannattaakin keskustella sukulaisten kanssa ja siten levittää infoa eteenpäin ja samalla kannustaa sukulaisia osallistumaan tietojensa päivittämiseen. Vaikka aluksi tuntuisi siltä, ettei mikään olisi muuttunut lähivuosina, niin perheen piirissä kuitenkin on voinut vaikka lapsi päästä ripille tai ylioppilaaksi, kouluttautunut ja valmistua ammattiin. Tai joku lähisukulaisista on menehtynyt tai eronnut. Kannattaakin varmistaa, että vähintäänkin perheen perustiedot ovat ajan tasalla.

Uuden sukutiedon keräämisen rinnalla sukulaiset voivat pyytää tarkastamista varten otteen sukututkimusrekisterissä jo tallessa olevista tiedoistaan. Uudet ja muuttuneet tiedot kannattaa ilmoittaa rekisteriin heti.

Perustietojen lisäksi on toiveena saada kerättyä myös elämäkertatietoa ja julkaista sitä siinä laajuudessa kuin se on suostumusten ja tietosuojalain mukaan mahdollista. Luettelo menneiden sukupolvien edustajista tai pelkkä elossa olevien nimitieto ei välttämättä palvele sukututkimuksen tarpeita riittävästi, eikä pelkistetty data ole niin kiinnostavaa luettavaa kuin ihmisten elämänkaareen liittyvät tiedot tarinoineen. Tietojen julkistamista voi halutessaan myös rajoittaa koskemaan esim. vain perustietoja kuten nimitiedot ja olennaisimmat päivämäärät.

:: Kannaksen Mykrien sukutietokysely netissä osoitteessa: <http://bit.ly/mykratsukutietokysely2020>

Voit itse vaikuttaa siihen, mitä tietoja sinusta ja perheestäsi on sukurekisterissä. Sukujulkaisuun ei tule näkyviin elossa olevien yhteystietoja eikä ns. arkaluonteisia tai salassa pidettäviä tietoja. Yhteystietoja tarvitaan vain yhteydenpitoa varten. Toki myös henkilötietojen käsittelyssä punnitaan eettiset asiat tapauskohtaisesti ja muutenkin toimitaan hienotunteisesti toiveitasi huomioiden. Touko-kesäkuussa 2020 saat oikoluavedoksen, josta voit vielä tarkistaa ja päivittää sukujulkaisuun tarkoitettut perheesi tiedot.

- Voit tarkistaa sukurekisterissä olevat tietosi tai pyytää esitetyt lomakkeen: [juhana.mykra\[at\]gmail.com](mailto:juhana.mykra[at]gmail.com)
- Kannaksen Mykrät -sukuseura ry:n tietosuojaseloste: <http://bit.ly/tietosuojaselostemykrat>
- Suomen tietosuojalaki 2018: <https://www.finlex.fi/fi/laki/alkup/2018/20181050>
- EU:n yleisen tietosuoja-asetuksen soveltamisohjeita: <http://www.genealogia.fi/kaytannesaannot>

MYKRIEN JÄLKIÄ ANTREAN SAVINIEMESSÄ

Teksti ja kuvat: Timo Mykrä, sukuseuran sihteeri, perhe 714 sukukirjassa (ANTREA)

Teimme veljieni Jyrkin ja Velkin kanssa kesäkuussa 2019 kotiseuturetken Antreaan. Matkasimme autolla Imatralla Jääsken, Hannilan, Antrean kirkon ja Saviniemen kautta Viipuriin.

Maanantai-aamuna 17.6.2019 ylitimme rajan Imatralla. Suomen tullista pääsimme nopeasti läpi. Venäjän rajalla oli jonkinlainen jono. Kokenut rajankävijä edellämme kertoi, että jono kestää noin tunnin. Jos työssä sattuu olemaan pikkutarkka virkailija, saattaa aika tuplaantua. Kyselin häneltä kaikkea läpimenoa liittyvää, ja hän kertoi auliisti mihin mennä ja mitä tehdä.

Pääsimme läpi tunnissa. Jääsken pitäjään kuulunut Enson taajama eli nykyisin Svetogorsk on keskittynyt entisen Gutzeitin tehtaan ympärille, joka on nykyisin International Paper ja amerikkalaisomistuksessa. Pääportilla ovat Venäjän ja Yhdysvaltain liput sulassa sovussa vierekkäin.

Täydensimme matkavarustusta supermarketissa ja ajoimme Jääsken kirkolle. Nurmet oli leikattu ja komea kukkaniitty loisti alueen laidalla. Muistokivet ja muutama hautakivi kertoivat suomalaisajasta. Vuoksi virtasi vuolaana.

Kirkon vieressä on Jääsken kansakoulun rauniot. Koulu ei tuhoutunut sodassa, mutta on pikkuhiljaa rapistunut ja lopulta palanut. Seinät ovat vielä pystyssä ja lepikko on vallannut sisukset. Miksiköhän venäläiset eivät ole pitäneet hyviä rakennuksia kunnossa vaan antaneet niiden tuhoutua?

Hannilaan mennessä kohtasimme ensimmäiset tietyöt. Yhtä kaistaa köröteltiin ja liikennettä ohjattiin valoin ja ihmisvoimin. Tietä parannetaan aina Viipurista Ensoon saakka, ja kokonaisuudessaan se hidasti matkaamme parilla tunnilla.

Viimein päästyämme Hannilan risteykseen Seitsolassa, ajelimme kohti kylän keskustaa. Tienvarret ovat rehevöityneet entisestään ja kuoppia oli riittämiin. Kylän keskustaa ei näe enää mäeltä. Poikkesimme Tonterin talolla ennen kuin laskeuduimme aseman seudulle. Kiipesimme Lahenmäelle jossa ihailimme maisemaa ja nautimme kahvit. Käki kukkui taas kuten aina kesäisillä Karjalan retkillä.

Kuva: Hannilan kylän Lahenmäki

Mykrän talon paikalla on taas uusi kesäasukas. Nuori pariskunta on ollut siinä noin kolme vuotta. Auttavalla venäjälläni selitin, että isäni asui tässä Suomen aikaan. Ehkä he ymmärsivät. Hyvin heillä tuntuu menevän. Uudehko auto pihalla kertoi vauraudesta. Tontille oli pykätty uusi rakennus, ilmeisesti sauna tai varasto. Annoimme tuliaisiksi pullon votkaa. Ajat ovat muuttuneet. Ensimmäisillä reissuilla mukana oli saippuaa ym. hygieniavälineitä, lasten vaatteita ja muuta käyttötavaraa.

Uusi asemalaituri meluaitoineen hallitsee aseman seutua. Väri on tuttu Venäjän vaalean sininen. Junia kulkee kaksi päivässä molempiin suuntiin. Suomen aikaan niitä meni kymmenkunta ja vuosituhannen vaihteessakin viitisen vuoroa.

Hannila on hiljainen kylä. Aseman seudulla ei ollut liikettä. Vanha osuuskaupan talo on saanut pienen kylkiäisen, eteisen tai varaston. Se oli hyvässä maalissa, vaikka päärakennus alkaa olla matkansa päässä. Yläkerrassa ei ollut edes ikkunoita, mikä jouduttaa talon lahoamista. Pihalla oli komea auto, mikä kielii kesäasukkaista. Heitä tulee sekä Viipurista että Pietarista. Vakinaista asutusta tuskin lienee paljoakaan. Vanhat suomalaistalot ovat kesäasuntoina ja uusia datsoja rakennetaan. Vanhat rakennukset ovat rapistumassa hitaasti mutta varmasti. Uusia rakennuksia on tullut vähän, joten vanha kylämiljöö on edelleen nähtävissä. Pietarin ja Viipurin vaurastuminen ei ole vielä vaikuttanut Hannilaan.

Kuva: Hannilan Osuuskaupan rakennus

Poikkesimme Laurilassa, kylän suurimmalla tilalla. Emme jatkaneet eteenpäin koska tie oli huonossa kunnossa. Täällä pitäisi olla maastoauto alla.

Kansakoulun pihalla oli pieni lasten polkupyörä seinää vasten. Nurkalle oli pinottu halkoja. Asukkaita ei näkynyt ja ovesa oli suuri, raudoitettu munalukko. Ikkunat oli laudoitettu. Uutta maalia ei ollut ja vanha entistä rapistuneempaa.

Matkalla Hännikkälänniemeen oli risteyksen puussa kyltti 'Maitoa, smetanaa, rahkaa'. Ehkä joku kotitarvemeijeri harrastaa pienimuotoista tuotantoa ja kauppaa tuotteitaan ohikulkijoille. Emme menneet katsomaan, koska kukaan meistä ei ole hapatettujen maitotuotteitten ystävä.

Hännikkälänniemeltä käännyimme kohti Antreaa. Radan penkereen viertä ajaen ylitimme Vuoksen Kuorekosken eteläpuolelta. Sillalta avautui komea näkymä, tässä kohtaa Vuoksi on leveimmillään. Tarkoituksenamme oli käydä Suomen vanhimmalla sotilaslentokentällä Antrean Päähkjärvellä, mutta tietöiden, joita jatkui aina Viipuriin saakka, vuoksi aikamme ei riittänyt. Ajoimme nopeasti Antrean asemansseudun ja Talikkalan läpi pysähtyen vain ostamaan jäätelöt. Käännyimme Kirvun tielle, josta kurvasimme edelleen Saviniemeen, joka olikin yksi reissumme pääkohteista.

Sukukirjassa (s. 58-59) sekä [Jäsenlehdessä n:o 14](#) (sivut 7 ja 8) on kerrottu Mykrien vanhoista asuinsijoista. Antrean Saviniemessä on kirkonkirjojen mukaan ollut ainakin jo 1720-luvulta asti Kannaksen Mykrien kantavanhempien asuttama torppa, jonka nimi lienee syntynyt Saviniemen kuninkaankartanon mailla asuneiden Mykrien vaikutuksesta.

Vanhojen ja GoogleMapsin karttojen perusteella suunnistimme kohti Saviniemeä. Mykrä-nimi heijastuu läheiseen paikannimistöön. Ukonlammesta virtaava joki on Mykräjoki, joka laskee Vuoksen Mykrälahteen. Kartan mukaan joki on ehkä liian mahtava nimi mutta, ei se miltään turhapuoltakaan vaikuttanut.

Tienposket olivat niin rehevöityneet ja metsittyneet että autosta käsin oli mahdotonta nähdä minkäänlaista joen uomaa tai puroa. Tutkimme ympäristöä ja löysimme pajujen reunustamaa kosteikkoa, jossa arvelimme joen joskus virranneet. Olimme tyytyväisiä löydöstä mutta silti epävarmuus kalvoi mieltämme. Emme antaneet periksi ja viimein tärppäsi.

Mykräjoki löytyi põheiköstä n. 100 metriä edempää. Siltaa ei ollut, vesi virtasi rummun läpi. Kuohujuomaa ei ollut mukana, mutta joen vesi oli puhdasta ja raikasta. Pieniä kalojakin uiskenteli suvannossa. Lirutimme joessa

Kuva: Mykräjoen vehreyttä Antreassa

jalkojamme mutta uimaan emme tohtineet, mikä kaduttaa näin jälkikäteen. Jäipähän jotain vielä seuraavalle reissulle, kuten uoman seuraaminen aina Vuoksen virran Mykrälahteen saakka.

Yläjuoksulta löytyi kivistä tehty holvin kaltainen siltarumpu vanhan tien ali. Joen välittömässä läheisyydessä aukeavat laajat niityt, joita esi-isämme ovat viljelleet. Nyt niityt ovat kesantona, heinää siitä kyllä saa. Tien läheisyydessä on aidattu talo piharakennuksineen. Tielle näkyy vanhaa kivijalkaa, ilmeisesti navetasta.

Vietimme tovin historiallisella paikalla. Fiilis oli hyvä, koimme ympäristöä kaikin aistein. Seisoimme juurillamme, ei millään savijaloilla, vaikka Saviniemessä oltiin. Joessa on polskittu, uitu ja ongittu, hevosia uitettu, ja pelloilla on aherrettu otsat hiessä. Oma lapsuus muistui mieleen. Mummolassamme Vuoksenniskan Kymälähdessä oli samanlainen joki, jonka varrella heinätoiden lomassa virkistyttiin ja levättiin.

Hyvillä mielillä jatkoimme matkaa Antrean kirkolle ja edelleen Viipuriin. Kunnioitimme esi-isien työtä kirkko-
maalla. Ihantalan muistomerkillä emme päässeet tietöiden vuoksi, olisimme jääneet sinne jumiin.

Kuva: Vanha siltarumpu

KOLMAS MATKAMME HIITOLAAN 6.-19.5.2019

Teksti ja kuvat: **Teuvo Mykrä** ja **Hannele Suominen**, perhe 354 sukukirjassa (HIITOLA 2)

Toukokuussa 2019 matkasimme jälleen **Teuvon** isän ja isoisän kotikonnuille Hiitolaan. Kannaksen Mykrät -sukuseuran jäseniä oli tällä kertaa Hiitolan pitäjäseuran matkalla mukana kolme. Me allekirjoittaneet teimme tämän reissun yhdessä Teuvon serkun tyttären, **Kaija Mykrän** kanssa. Kaija on käynyt Juosilassa jo 1990-luvun alussa yhdessä Hiitolassa v. 1931 syntyneen, Juosilassa lapsena asuneen äitinsä **Kertun** kanssa ja uudelleen vielä 2000-luvun alussa äidin kuoleman jälkeen. Kaijalta saamamme valokuvat noilta matkoilta ovat olleet suureksi avuksi Juosilaan perehtyessämme.

Tällä kertaa majoituimme Käkisalmessa, tutussa mökkikylässä ja vietimme kaksi kokonaista päivää Hiitolassa. Ensin oli vuorossa kotiseuturetkipäivä ja seuraavana päivänä kävimme tutustumassa Hiitolan kartanoihin eli hoveihin sekä pappiloihin.

Raskaaksi retkipäivät muodostuivat Käkisalmi-Hiitola -välillä tehtyjen laajojen tietöiden takia. Työmaa-alueella oli runsaasti liikennettä ja pääosin vain yksi kaista käytössä, liikennevaloissa seistiin pitkään, tie oli pölyinen ja kuoppainen. Paikoin linja-auton pujottelemisen kapeaa uraa pitkin ohi työmaakoneiden oli kuljettajalta todellinen huippusuoritus. Usean kilometrin pituisen työmaan läpi oli ajettava mennessä molempina päivinä, joten se lisäsi autossa istumista toista tuntia kumpaankin päivään. Voimme vain lohduttaa sillä, että jatkossa Hiitolaan matkaavat pääsevät perille nopeammin uutta tietä pitkin.

Kotipaikkapäivänä bussi vei meidät Hiitolan hautausmaan luokse. Aloitimme päivän tutustumalla talkoilla siistittyyn Hiitolan kirkon alueeseen. Kirkon pohjan tasaus kivituhkalla ilmaisee kirkon ristimuodon. Paikalle on lisäksi pystytetty kirkosta kertova kaksikielinen kuvataulu. Kellotapulimäen muistomerkillä laskettiin kukkakimppu ja myös Hiitolan sankarivainajien muistomerkillä laskettiin kukat. Tämän jälkeen majapaikkamme emännän retkeläisille valmiiksi tilaamat paikalliset ”taksit” odottivat hautausmaan vieressä retkelle lähtijöitä.

Kuva: Skumpat Juosilan navetan kivijalan luona. Vas. Hannele Suominen, Teuvo Mykrä ja Kaija Mykrä.

Me kolme suuntasimme tuttua reittiä Alasjärven luoteispään ja vanhat sovhoosisikalan rauniot ohittaen Mykräkylän läpi, kohti Ilmeenjokea eli Mykräjokea. Jännityksellä odotimme missä kunnossa joen ylittävä silta nyt

olisi. Ensimmäisellä retkellämme 6 vuotta sitten silta oli ajokelvoton ja joen ylitys sujui kapeita parruja pitkin varovasti astellen. Seuraavalla kerralla silta oli korjattu, joten taksimme olisi halunnut viedä meidät pitemmälle. Jäimme kuitenkin sillan luona kyydistä, kuten teimme tälläkin kertaa. Jatkoimme Kylälahteen, Juosilaan kävellen tuon vajaan kahden kilometrin matkan Pukinniemen seisakkeelle johtanutta tietä pitkin. Silta oli siis ajokunnossa, mutta sillan reunojen rajut murtumat ihmetyttivät. Sitä pitkin oli ilmeisesti ajettu ylileveällä metsäkoneella tai tukkirekalla. Alueella oli tehty metsätöitä ja Juosilan peltoaukean reunaan oli tielle perustettu isoja autoja varten kääntöpaikka. Sitä pitemmälle tietä ei pystyisikään enää ajamaan edes maasturilla, sillä ennen Juosilan pihapiiriä tiepohjan yli oli kaatunut pari pitkää, vanhaa ukkokuusta.

Juosilassa tarkistimme kaikki tutut maamerkit, talon- ja navetan rauniot, saunan, kaivon sekä perunakuopan paikat ja nautimme skumpat navetan kivijalan luona. Kaija tiesi myös näyttää meille paikan, missä hänen äitinsä mukaan talon riihi on sijainnut.

Meillä oli mukanaamme tabletilla vanhoja valokuvia ja tutkailimme niistä Juosilan tilan entistä ulkoasua. 1930-luvun valokuva, jossa näkyy talo ja sen takana suuri piharivi, osoittaa navetan sijainneen piharivin oikean puoleisessa päädyssä, osana isoa rakennuskokonaisuutta. Tutkimme kivijalan edustaa ja löysimme siitä navetan lautarakenteisen etuhuoneen peruskivet. Myös navetan vasemmalta puolelta löytyi rakennuksen peruskiviä.

Kuva: Juosila 1930-luvulla

Piharivi on ollut ainakin navetan puoleisesta päädyssä kaksikerroksinen, navetan ylisillä on säilötty heinää. Useasta eri valokuvasta kooten meille on alkanut hahmottua Juosilan vanha pihapiiri. Kaikki palapelin osat ovat löytyneet, nyt niistä pitäisi vielä muodostaa kokonaisuus.

Yksi juttu oli kuitenkin edelleen ”hukassa”. Karttojen mukaan Marjakoskelle vievän tien pitäisi erkaantua Pukinniemen seisakkeelle vievästä tiestä läheltä Juosin taloa. Kartoissa tie on piirretty viivasuoraksi, mikä on tuntunut 1900-luvun alun tiestössä aivan käsittämättömältä. Viime kerralla yritimme katsella oikealle erkanevaa tiepohjaa, kun jatkoimme Juosilasta Pukinniemen seisakkeen suuntaan, mutta turhaan. Nyt siinä kuitenkin

Kuva: Paluu Ilmeenjoen sillalle

onnistuimme. Tie lähtikin arvioitua lähempää, miltei Juosin talon kohdalta. Se on erkaantunut Pukinniemen tiestä hieman kaartaen ja kaarteeseen kohtaan oli kaatunut kookas, vielä kasvava paju, joka peitti tiepohjan. Kun pajun kiersi, niin edessä avautui metsää halkova selkeä tielinjaus, reitti Marjakoskelle.

Haikein mielin hyvästelimme Juosilan, nyt varmaankin viimeistä kertaa. Taksimme odotti sillan kupeessa, kuten oli sovittu ja meillä oli vielä aikaa tutustua Hiitolan asemakylään. Olimme ensimmäisellä matkallamme tulleet Hiitolaan junalla. Nyt kävelimme asemalle ja Kaijalla mukana ollut vanha valokuva näytti meille aivan vieraan asemarakennuksen. Ohi kulki paikallinen asukas, jolle näytimme valokuvan. Selvisi, että vanha asemarakennus on palanut 1990-luvulla ja nykyinen rakennettu sen jälkeen.

Toisena retkipäivänä lähdimme tutustumaan Hiitolan kartanoihin ja pappiloihin. Bussi vei meitä kohteelta toiselle ja ajon aikana matkanjohtajamme, Hiitolan pitäjöseuran puheenjohtaja **Raija Laaksonen**, kertoi retkeläisille tarkempaa tietoa kustakin kohteesta. Tutustuimme viiteen entiseen kartanoon eli hoviin, joista peräti neljä on sijoittunut Laatokan rantamaisemiin. Tai itseasiassa tutustuimme lähinnä hovien tarinoiden ja raunioihin.

Pian Hiitolan puolelle siirryttyämme pääsimme ensimmäiseen kohteeseemme, Pukinniemen hoviin. Sen päärakennus on ainoa, joka on säilynyt näihin päiviin asti ja on edelleen asuttavassa kunnossa. Saimme ihastella tuota vuonna 1880 Opparniemeen, aivan Laatokan rannalle valmistunutta rakennusta aidan takaa, sillä se on

Kuva: Pukinniemen hovin v. 1880 valmistunut päärakennus nykyasussaan.

yksityisomistuksessa. Bussin käänköpaikalta oli lyhyt kävelymatka kylän raittia pitkin rantaan ja hovin rakennus on osa elävää kyläyhteisöä.

Seuraava kohteemme oli Asilan hovi Kokkolanjoen suulla, Asilan kosken partaalla. Hovista on jäljellä suuren navetan kivijalka sekä entinen väentupa, joka nyt on kunnostettu hienoksi yksityishuvilaksi. Asilankoskelle kävelimme toista kilometriä kylätietä pitkin, sillä lähempänä rantaa ei ollut suurelle bussille käänköpaikkaa. Matkalla saimme ihastella sekä pieniä, vanhoja rakennuskokonaisuuksia että uusia upeita huvilarakennuksia ja koristeellisia pihapiirejä. Kun kävelimme takaisin bussille, oli automme yllättäen odottamassa meitä matkan puolivälin paikkeilla. Kuljettaja oli lähtenyt käänköpaikalta peruuttamaan bussia kosken suuntaan, iloinen yllätys retkeläisille hellesäissä.

Kolmantena oli vuorossa Laurolan hovi, josta on jäljellä suuren navetan purkuraunioita sekä jo pääosin purettu päärakennus. Raija kertoi, että rakennuksen viimeinen asukas, päärakennuksen päädyssä asunut mummo, oli käyttänyt purkukuntoisen rakennuksen muita osia polttopuuna. Yksi retkeläisistä puolestaan kertoi äitinsä toimineen karjakkona tuossa 80 lehmälle v. 1936 rakennetussa, aikoinaan hyvinkin modernissa navetassa. Hovin raunioille oli bussilta kävelymatkaa vain muutama kymmenen metriä ja bussin luona oli paikallinen kauppa, joten retkeläiset pääsivät vesi- ja jäätelöostoksille.

Sitten siirryimme Tiurulaan ja Raija Laaksonen kertoi Tiurulan ortodoksiseurakunnasta, -kirkosta ja hautausmaasta sekä kirkon lähellä sijainneesta Tiurulan hovista. Kartanon päärakennus myytiin v. 1916 Hiitolan kunnalle, joka sijoitti siihen vanhainkodin. Päärakennus kuitenkin paloi muutaman vuoden kuluttua ja tilalle rakennettiin 3-kerroksinen kivirakennus vanhainkotia varten. Näimme bussista käsin tuon v. 1928 vihityn, edelleen käytössä olevan kivirakennuksen ja kuulimme **Jukka Säntin** kuvauksen rakennuksen valtauksesta, taisteluista sotakesänä 1941.

Tiurulan jälkeen siirryimme hetkeksi Kurkijoen puolelle. Tutustuimme pikaisesti Kurkijoen kauppaliikkeisiin sekä torimyyntiin ennen kuin jatkoimme takaisin Hiitolan puolelle.

Viimeinen eli viides näkemämme hovi oli ainoa kohteistamme, joka ei sijainnut Laatokan rannalla. Muut Hiitolan hovit olivat useita satoja vuosia vanhoja, mutta Hännilän hovi muodostui Hiitolanjärven rannalle vasta 1800-luvun jälkipuolella, kun suurliikemies **Juho Pösö** osti ja yhdisti 2 suurtilaa hoviksi. Tämän hovin kultakausi oli lyhyt, lähinnä Juho Pösön uran mittainen. Hännilän hovista on jäljellä sekä päärakennuksen että kivinavetan raunioita. Kävelimme maantieltä hovin raunioille vajaan puolen kilometrin matkan peltoaukeaa halkovaa kapeaa tietä pitkin.

Pysähdyimme paluumatkalla vielä Hiitolan hautausmaan luona. Raija Laaksonen kertoi Hiitolan papeista sekä pappiloista ja kävimme myös uudelleen hautausmaalla. Kellotapulin paikalla kuulumme selvityksen työn alla olevasta projektista – kellotapulin alue on nyt siistitty ja kaikkien hiitolaisten sankarivainajien nimilaatat tullaan ensi kesän aikana kiinnittämään kellotapulin muistomerkkialueelle. Tämän jälkeen kiertelimme hautausmaalla tutustumassa hiitolaisten vainajien vanhoihin hautoihin. Osana hautausmaaprojektia on noita hautakiviä alettu nostaa pystyyn ja hautapaikkoja siistiä.

Saimme kokea antoisan retkipäivän, tutustua Hiitolan vanhaan kulttuurihistoriaan sekä ihaila kauniita maisemia upeana, helteisenä alkukesän päivänä.

KARJALAN MARATONILLA MITALISADETTA

Teksti: Timo Mykrä, sukuseuran sihteeri, perhe 714 sukukirjassa (ANTREA)

Karjalan Liiton järjestämä Karjalan maraton juostiin karjalaisten kesäjuhlien yhteydessä Hämeenlinnassa 15.6.2019. Tuuliseen ja koleaan säähän uskaltautui 32 juoksijaa, joista kolme osallistui nuorten mailiin. Ikäsarjasta riippuen matka oli joko 10 mailia (16,090 km) tai puolikas.

Kannaksen Mykrät -sukuseura ry:stä viivalle asettuivat varapuheenjohtaja Sari Kangasniemi ja sihteeri Timo Mykrä. Sari oli mukana toista kertaa, Timo on juossut kilpailun jo useana vuonna.

M65-sarjassa taso oli kova. Voiton vei entinen huippuhihtäjä Jarmo Kopra ajalla 1.12,21. Hän edustaa Vuokselan Viestiä. Viime vuoden mestari Timo Mykrä jätettiin pronssille ajalla 1.21,28, joka oli kuitenkin kolme sekuntia parempi aika kuin edellisenä vuotena.

N45-sarjassa Sari Kangasniemi otti hopeaa ajalla 1.35,22. Sari kunnostautui myöhemmin juoksemalla ensimmäisen täysmaratoninsa Hangossa. Timo Mykrä juoksi kuluvana vuonna kolme maratonia.

Ensi vuonna juostaan Helsingissä. Tuuthan siekin!

Kuva: Riihimäkeläinen Eila Mykrä kannustamassa Sari Kangasniemeä ja Timo Mykrää. **Kuvaaja:** Erik Mykrä

POHJOISIMMILLA POLUILLA – KALDOAIVI ULTRA TRAIL 2019

Teksti: Ville Kangasniemi, perhe 230 sukukirjassa (HIITOLA 1+2)

Suvussamme on taipumusta kestävyysjuoksuun. Joku siinä juoksussa meitä viehättää. Oma juoksuharrastukseni sai kimmokkeen yllättävän elämänmuutoksen myötä talvella 2006. Kaikki alkoi kävelystä, joka vaihtui pikku hiljaa hölkän ja kävelyn yhdistelmään. Lopulta huomasin juoksevani ja vuosien myötä juoksu muuttui rakkaan harrastuksen kautta elämäntavaksi. Minulle juoksun valttina on helppous, sitä kun voi harrastaa missä vain ja milloin vain. Matkan pituus valitaan oman mielen mukaan ja matkalla sama mieli hämmästelee, aprikoi, ratkoo, puntaroi ja päättää. Tai ei mieti yhtään mitään.

Olin jo vuosikaudet juossut maratoneja ja siinä sivussa muutaman maratonia pidemmän matkan eli niin sanotun ultramatkan, mutta jokainen kilometri oli taivallettu tiellä. Polkujuoksuun olin ihastunut pari vuotta aiemmin juoksuavereiden kautta ja pitkä polkujuoksutapahtuma kiehtoi mieltä. Se oli minulle kuin tuntematon maa, jonne jostain syystä kaipasini ja jonne lähtöä ei sopinut enää lykätä, sillä elämästä ei koskaan tiedä. Siksi päätin sinetöinkin vuoden 2018 viimeisenä päivänä päätöksen, jolle olin antanut aikaa muotoutua koko kuluneen syksyn. Osallistuisin seuraavan vuoden elokuussa 130 kilometrin mittaiselle juoksuaiempaleelle, joka veisi minut Nuorgamista Utsjoelle, läpi Kaldoaivin erämaan, tuon kartallani valkoisen alueen, johon minulla ei ollut mahdollisuutta tutustua kunnolla silloin aikanaan, kun vietin puolisen vuotta Utsjoella.

Juoksin läpi talven, kuten aina ennenkin, mutta huomattavasti enemmän kuin ennen. Hitaammin, mutta pidemmälle. Vauhdilla en tekisi tunturissa yhtään mitään. Kuuntelin kehoani herkällä korvalla, sillä olin jo muutaman kerran kantapään kautta oppinut, että liika rasitus kostautuu lopulta tavalla tai toisella. Tekeväälle kuitenkin sattuu; kompuroin vappupäivän polkujuoksulenkillä tikkien arvoisesti ja pakkolepo söi mieltä, vaikka onnea olikin ollut matkassa paljon. Kuuntelin itseäni viisaampia ja kokeneempia: älä säästele varusteissa, ota alku rauhallisesti ja kävele kaikki ylämäet, etene, juo riittävästi vettä, varaa jotain hyvää pahimpaan murheeseen, kaikki helpottaa ennen maalia.

Olin varannut Utsjoelle valmistautumiseen ja siirtymiseen runsaasti aikaa, mutta Suomen päälle saapui elokuisena torstai-iltana lopulta melko ryytynyt matkalainen. Majoituin hotelliin, joka toimisi tapahtuman maalialueena. Nukkumisesta ei tahtonut tulla mitään ja näin toistuvasti unta, että myöhästyn perjantai-iltana

Kuva: Utsjoen porot lepäilevät loppukesän lämmössä. **Kuvaaja:** Ville Kangasniemi

Nuorgamista starttaavasta kisasta. Pakkailin koko seuraavan aamun ja aamupäivän tavaroita, ruokia ja vaatteita juoksuliiviin sekä puolivälin huoltoon toimitettavaan varustepussiin. Kolme puolen litran juomaleiliä pitäisi riittää ja niissäkin olisi jo tarpeeksi kannettavaa. Energiageelejä, kaurapatukoita, suklaata ja pähkinöitä olisi yli tarpeen. Katselin säätiedotusta. Yritin levätä, tuloksetta. Lopulta rauhoittavinta oli katsella ikkunani alla makailevia poroja, niiden takana virtaavaa Tenoa sekä vastarannan tunturia, jonka yläpuolella yksinäinen piekana otti korkeutta.

Kisakeskuksena toimivan Rajamarketin pihassa oli ruuhkaa, kun normaalin turistipaljouden seassa oli kymmeniä maastopyöräilijöitä virittäytymässä kisatunnelmaan. Pyöräilijät olivat yhteen äänen sitä mieltä, että on silkkää hulluutta lähteä juosten Utsjoelle. Ilmoitin takaisin, että minulle ei olisi tullut mieleenkään lähteä tunturikivikkoon pyörällä. Sain kuulla, että juoksijoita on lähdössä matkaan alle kymmenen, pyöräilijöitä satakunta. Pyörät lähtisivät peräämme lauantaiaamuna ja me lähtisimme kohta kohti erämaata ja yön selkää. Matkalla olisi kolme huoltopistettä 30-40 kilometrin välein ja Utsjoella oltaisiin lauantaina viimeistään iltauutisten aikaan. Tarkistin vielä kerran kaikki varusteeni, hain kupin kahvia, istuin alas ja henkäisin syvään.

Lähtöä edeltävänä hetkenä tuttu varmuus valtasi mielen. En haluaisi olla missään muualla kuin tässä ja se tunne vain kasvaisi matkan edetessä. Lopulta kello armahti ja meidät lähetettiin kohti Pulmankijärveä. Viiletin ensimmäiset kilometrin omaa vauhtiani ilta-auringon maalaamaa maisemaa ihailen ja lyöttäydyin lopulta norjalais-suomalaisen parivaljakon seuraan aavistamatta, että tämä kolmikko tulisi pitämään yhtä melkein kisan puoliväliin asti. Edessämme juoksevan miehen ja naisen hahmot katosivat pikku hiljaa horisonttiin. Reitti kääntyi tieltä polulle. "*Tervetuloa Kaldoaviin. Seuraava tie, 100 kilometriä.*"

Ilta viileni yöksi ja valtava kuparinen kuu hiipi esiin tummien pilvien saattelemana. Pilvet pimensivät lopulta koko tienoon niin, että polkua oli jo hankala erottaa maastosta. Otsalampun olin jättänyt kotiin, sillä luonnonvaloa olisi pitänyt olla läpi yön tarjolla yhtä paljon kuin Porissa juhannuksena. Pimeyttä enemmän olin huolestunut vesitilanteesta. Olin lähtenyt matkaan sillä oletuksella, että erämaa tarjoaa veden, mutta kaikki ylittämämme puroumat olivat olleet rutikuivia. Vienona alkanut tuuli yltyi ylymistään ja tulimme ensimmäiseen huoltoon kompastellen repivässä tunturituudessa, joka ei hellittänyt otettaan hetkeksikään. Puin melkein kaikki varavaatteet päälleni, täytin vesileilit, söin suklaata, vedin hupun päähän ja suuntasin etummaisena suoraan kohti vastaan puhaltavaa pimeyttä. Keskiyö lähestyi ja mieliala alkoi hiipua. Nukutti, pimeys eksytti ja pauhaava tuuli eristi juoksijat omiin hupunsisäisiin maailmoihinsa. Kun aamu valkenee, niin helpottaa, ajattelin.

Valo palasi hiljalleen. Ensin erottui polku ja sitten koko ympäröivä maisema. Silmäkantamattomiin loivia ja puuttomia tuntureita, tunturikoivikoiden valtaamia alavia maita, pieniä järviä ja solisevia puroja. Juomavettä, vihdoinkin! Heräsin uuteen päivään ja mieliala nousi aamun karttuessa. Voimia tuntui olevan hyvin jäljellä raskaan yön jälkeen. Aika muuttui yhdentekeväksi ja etenin lopulta yksin ja tyhjin mielin taustameluttomassa hiljaisuudessa. Hätkähdykseni olikin suuri, kun saavutin joukon iloisia ihmisiä ja tajusin olevani toisella huoltopisteellä. Varustekassiin varaamani mustikkakeitto ja ruisleipä maistuivat taivaalliselle ja tunsin, kuinka lämpö levisi koko kehoon. Kisan kärki oli huoltojoukon mukaan edellä, mutta ei kaukana. Päätin pitää tämänkin huollon lyhyenä, nousin jo hieman kankeille jaloilleni ja heitin lopullisesti hyvästit tutulle parivaljakolle, joka oli saapunut jäljessäni huoltoon. Juoksua oli pienen tauon jälkeen hankala aloittaa, mutta kun sain rytmistä kiinni, niin juoksin pitkään hurmiossa, jollaista en ollut ikinä ennen kokenut. Olin täysin yksin erämaassa, mutta en hetkeäkään yksinäinen. Luonto tuntui elävämmältä kuin aiemmin ja ikiaikainen maisema imi yhä syvemmälle sisäänsä. Juoksin niin kovaa kuin uskalsin, kunnes huomasin selän lähestyvän. Pysähdyin hetkeksi kulkijan rinnalle ja kyselin miehen vointia, sillä niin piti toimia jo pelkästään kisan sääntöjen vuoksi. Kaikki oli kuulemma vallan mainiosti, mutta juoksu ei sillä hetkellä maittanut. Jatkoin matkaani. Aurinko pilkisti ensimmäistä kertaa pilviverhon takaa.

Nappasin rantakivikosta itseni mittaisen tukevan kepin ja kahlasin jokeen. Olin taittanut matkaa vajaan sata kilometriä ja oli aika reitin jännittävimmän osuuden eli kolmen virran ylityksen. Tiesin jo entuudestaan, että ensimmäinen joki olisi levein ja syvin. Vettä oli kuivan kesän myötä pahimmillaankin vain polveen, mutta kivet olivat liukkaista ja kylmä vesi teki kipeää. Pääsin lopulta vastarannalle, huuhdoin naamani jääkylmässä vedessä ja join ahnaasti. Toinen ja kolmas ylitys olivat helpompia, mutta jalat olivat jääkylmien kylpyjen jälkeen todella kankeat. Etenin kuitenkin väijäämättä kohti Skalluvaaran proerotusaluetta ja kolmatta huoltopistettä. Juoksu

vaihtui yhä useammin kävelyksi, sillä polku oli lähes pelkkää voimia vievää ylämäkeä. Aurinko paistoi jo niin lämpimästi, että vaatetusta piti ensi kertaa vähentää. Kaivoin esiin pahimman hetken eväät. Niin suuri on pientenkin ilojen vaikutus varsinkin, kun kyse on ruuasta. Väsytti edelleen, mutta väkisinkin hymyilytti. Saavuin lopulta harjanteen huipulle ja silmäkulmat kostuivat, kun näin Rastigaissan tutun lumivalkoisen siluetin taivaanrannassa. Tiesin kaiken päättyvän hyvin, vaikka matkaa olikin vielä taivaltamatta.

Harhailin väsyneenä pitkin poroerotusalueen reunaa, kun takaa sivustani tiedusteltiin, että jatkanko kenties suoraan maaliin vai olisinko kiinnostunut piipahtamaan vaikka vain ihan hetkeksi viimeisessä huollossa. Nauroin ääneen, sekä tilannehuumorille että helpotuksesta. Oikea jalka oli alkanut aristamaan viimeisessä nousussa ja etureidet olivat niin lopussa, että juokseminen oli käynyt hankalaksi. Rojahdin huoltomökin portaalle ja joku lähti täyttämään juomaleilejäni. Mieliala nousi perunalastujen ja suklaan sekä iloisten huoltajien toimesta kuin taikauskusta. Matkaa ei kuulemma olisi enää kuin parikymmentä kilometriä eli nelisen tuntia, jos sitäkään. Tuumailin, että se matka nyt sitten vaikka kävellään, jos juoksu ei enää onnistu. Päätin lähteä matkaan saman tien ja nousin yhä kankeammille jaloilleni. Hirvitti. Nappasin huoltopöydästä vielä rivin suklaata, heilautin kättä ja lähdin päättäväisenä kohti Utsjokea. Aurinko paistoi pilvettömältä taivaalta ja eteeni aukesi kuvankaunis loppukesäinen tunturiavaruus. Nämä olivat jo melkein tuttuja polkuja kymmenen vuoden takaa. Kokeilin juoksua helpoilla osuuksilla, mutta siitä ei tahtonut tulla mitään. Päätin säästää jalkojani ja vaihdoin reippaaseen kävelyyn. Kilometrit taittuivat edelleen yllättävän joutuisasti ja mieliala parani sitä mukaa kun tunnistin yhä uusia tuttuja maastonmuotoja. Yhtäkkiä takaa kuului kolinaa ja ensimmäinen pyöräilijä suhahti ohi. Laskeskelin, että herra oli ollut matkalla kuutisen tuntia, kun itselläni oli taivalta takana jo reilusti yli 16 tuntia.

Huokaisin helpotuksesta, kun jalkani tapasivat tasaista pikitien pintaa. Laskeutuminen tunturista Tenonjokilaaksoon oli ollut jyrkkä ja väsyneiden jalkojen vuoksi olin tullut osan matkaa sivuttain ja lopulta hetken matkaa jopa takaperin. Olin suunnitellut juoksevani asfalttiosuuden aina maaliin asti, mutta naurahdin ajatuksen mahdottomuudelle ja jatkoin määrätietoista kävelyä iltapäiväauringon lämmössä. Kärkipään pyöräilijöitä vilahteli ohi. Ailigas nousi tutun jylhänä vasemmalla puolellani ja Teno virtasi oikealla. Tuntui kuin olisin kotiin tullut, olinhan asunut täällä joskus. Kyläläisten kannustus lämmitti mieltä. Väsytti ja nauratti. Viimeinen kilometri tuntui loputtomalta, mutta jostain kantautui korviini maalialueen humua ja päätin pistää vielä kerran juoksuksi.

Kuva: Kisan alkumetrit Pulmankijärven maisemissa. **Kuvaaja:** Sannamari Ratilainen

Hotellin edusta oli täynnä ihmisiä, Teno ja eilisaamuiset porot olivat edelleen omilla paikoillaan ja yhtäkkiä olin maalissa. Olo oli onnellisen raukeaa, tyhjää ja vähän yllättynytkin. Tässäkö se nyt oli? Kisan järjestäjä taputteli olalle ja onnitteli miesten sarjan voitosta. Kisan nopein nainen oli saapunut maaliin jo tuntia aiemmin.

Väsytys ja ymmärrys iskivät vasta palkintojenjaon yhteydessä. Kaikki se alkuvuoden uurastus ja valmistautuminen palkittiin. Kuljin läpi erämaan, vieläpä ihan hyvällä vauhdilla reilussa parissakymmenessä tunnissa, ilman sen suurempia murheita. Kertaakaan kaatumatta, nauttien. Mielen täytti haikeus siitä, että kaikki olisi ohi. Ennen ensi kertaa.

MYKRIÄ SUOMALAISEN KIRJALLISUUDEN SEURAN ARKISTOSSA

Teksti: Timo Mykrä, sukuseuran sihteeri, perhe 714 sukukirjassa (ANTREA)

Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran (SKS) arkisto on suomalaisen perinteentutkimuksen ja kirjallisen kulttuurin arkisto, joka kartuttaa perinteen ja nykykulttuurin sekä kirjallisuuden- ja kirjallisuushistorian kokoelmia ja huolehtii niiden käytettävyydestä. Perinteen ja nykykulttuurin kokoelma on valtava ja kattaa aiheiltaan lähes kaiken, mitä kansan sielusta ja suusta on irronnut. Arkiston pyhin on vanhojen kalevalamittaisten runojen kokoelma, josta Elias Lönnrot kokosi kansalliseepoksemme. SKS:n arkiston lukusali on rauhallinen ja miellyttävä paikka paneutua tallenteisiin. Henkilökunta on avuliasta ja ystävällistä.

Mykrä-suvun piirissä on ollut perinteen tallentajia ja keruuohjelmiin osallistuneita. Ahkerin heistä on ollut **Anni Mykrä**. Hän syntyi Iisalmessa vuonna 1902. Perhe muutti Ruokolahdelle Annin ollessa vuoden ikäinen. Annin suku on sekä isän että äidin puolelta yläsavolaista. Anni Mykrä avioitui Jääskessä 7.7.1898 syntyneen **Juho Edvard Pekanpoika Mykrän** kanssa (sukukirja perhe 17). He saivat viisi lasta. He asuivat Jääskessä ja evakkomatka vei heidät Lahteen.

Anni Mykrä on ollut ahkera informantti ja osallistunut useisiin SKS:n järjestämiin keräyksiin. Erityisen paljon hän on tallentanut sananparsia, uskomuksia ja taikoja, kansatieteellisiä kuvauksia ja tarinoita.

Mykrä-suvusta arkistoa ovat kartuttaneet myös **Aino Ahvonen** (o.s. Mykrä, s. 14.11.1904 Antrea) ja **Mirjam Mattila** (o.s. Mykrä, s. 20.5.1924 Antrea). Aino on tallentanut kansatieteellisiä kuvauksia ja muisteloita. Mirjamilta on arkistossa mm. kotikylästä Hannilasta kertova kronikka.

Kannaksen Mykrien tekeillä olevaan uuteen verkkojulkaisuun kootaan artikkeli ja analyysi Mykrä-suvun tallenteista SKS:n arkistossa.

SUKUSEURAN TUOTTEET

Teksti: Sari Kangasniemi, sukuseuran hallituksen varapuheenjohtaja, perhe 235 sukukirjassa (HIITOLA 1+2)

Olemme kartoittaneet erilaisia tuotteita, joista jäsenistö saattaisi olla kiinnostunut. Tuotteita löytyy monenlaisia, hintahaitari on laaja ja niitä pitää tilata vähintään muutamia kymmeniä kappaleita kerrallaan.

Esimerkkejä tuotteista ovat sukuseuran logolla varustettu muki, jonka hinta asettuu tyypillisesti 10-20 euron tienoille tilausmäärästä riippuen, sekä kuulakärkikynä, jonka hankintahinta on muutamia euroja.

Selvitämme jäsenistön kiinnostusta sukuseuran tuotteita kohtaan, sillä emme pysty tilaamaan suuria määriä ilman ennakkotilauksia. Jos olet kiinnostunut yllämainituista tuotteista tai haluat ehdottaa jotain muuta tuotetta, niin olethan yhteydessä Sari Kangasniemeen p. 040-860 6023 tai sarikangasniemi[at]yahoo.com

MUUTTO ETIOPIASTA TAKAISIN SUOMEEN JA JOENSUUHUN

Teksti: Mika Lehtinen, perhe 406 sukukirjassa (HIITOLA 2)

Olemme viime vuosina kertoneet terveisiämme teille sukulehden lukijoille Etiopiasta käsin, jossa olimme lähetystyössä. Viime kesänä palasimme Suomeen 11 vuoden jälkeen ja muutimme Pohjois-Karjalaan Joensuuhun. Meille muutto Etiopiasta on ollut iso asia. Sitä se on ollut erityisesti lapsillemme, jotka ovat suurimman osan elämänsä asuneet Etiopiassa. Heillä on edelleen kova ikävä sinne.

Onhan Suomi kymmenessä vuodessa muuttunut ja toki me itsekkin. On jotenkin outoa asua nyt kotimaassamme, jossa osaamme kielen, mutta tietty kulttuurikoodisto on jotenkin hämärtynyt. Usein sitä sanotaankin, että paluu omaan kotimaahan on isompi prosessi kuin lähtö.

Muutimme Suomeen lasten koulujen vuoksi ja Joensuuhun päädyimme Mikan teologian opiskelujen takia, jotka hän aloitti tänä syksynä Itä-Suomen yliopistossa. Maakunta ja ihmiset ovat meille uusia, mutta kaupunki on mielestämme kaunis ja sopivalla tavalla kompakti. Ja niitä Addis Abeban liikeneruuhiakin ei täällä onneksi ole. Myös osa ihmisistä vaalii vielä karjalais(-savolais)murretta ja omistaa tietyn vilkkauden. Meidän lapsistamme jo yksi puhuu välillä Suomea paikallisella murteella, mikä meistä vanhemmista kuulostaa mukavalta.

Vietämme joulua nyt Suomessa. Etiopiassa meille muodostui tiettyjä jouluun liittyviä traditioita, joita jatkamme täälläkin. Suurin ero on kuitenkin ilmastossa. Täällä on kylmää ja lunta, kun taas Etiopiassa joulun aikaan usein siitä vain haaveili. Luulenpa, että täällä myös elämä joulun aikana rauhoittuu eri tavalla kuin Etiopiassa, jossa joulu oli vain päivän mittainen juhla.

Tällä tervehdyksellä haluamme kiittää teitä kaikkia myös mukanaolostanne Etiopian vuosissamme. Mika puoliksi karjalaisena kuuli tutkimuksesta, jossa lähetystyöhön on aikojen saatossa lähtenyt paljon evakko-karjalaisia tai heidän jälkipolveaan. Lähtöä luultavasti helpotti suvun kokemus jo yhdestä tai useammasta lähdöstä ja asettumisesta

uudelle paikkakunnalle asumaan. Muuttaminen ajatuksena ei ollut siis mitenkään outoa. Kokemuksemme lähetystyöstä Etiopiassa kyllä jakaa samoja ajatuksia lähdöstä ja tulemisesta.

Toivomme teille kaikille oikein hyvää ja Jumalan siunaamaa joulua sekä uutta vuotta 2020!

Terveisin: *Mika, Tania, Noah, Mateo, Natanael, Naomi ja Eden Lehtinen*

Kuva: Talvisodan kansallinen muistomerkki Helsingin Kasarmitorilla pääesikuntaa vastapäätä, Pekka Kauhanen, 2017, Helsingin kaupunginmuseo. **Kuvaaja:** Maija Toivonen

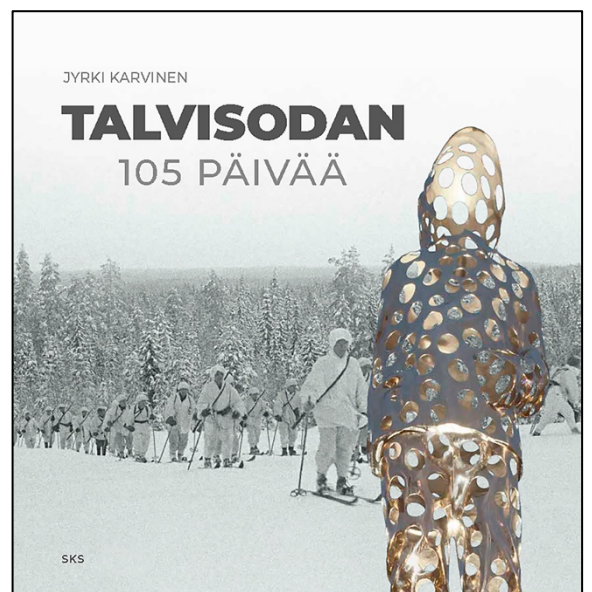
TALVISODAN ALKAMISEN MUISTOPÄIVÄN TAPAHTUMIA

Toimittanut: **Juhana Mykrä**

30.11.2019 eri puolilla Suomea vietettiin Talvisodan alkamisen muistopäivää. Talvisodan syttymistä 80 vuotta sitten muistettiin yleisölle avoimessa muistotilaisuudessa Helsingin Kasarmitorilla. Valtionjohto laski seppeleen talvisodan kansalliselle muistomerkillä Helsingin Kasarmitorilla. Seppeleen laskun jälkeen muistomerkillä sytytettiin 105 kynttilää, yksi sodan jokaiselle päivälle. Kynttilöillä kunnioitettiin talvisodan ajan suomalaisia, ulkomaisia vapaaehtoisia ja Suomen ystäviä maailmalla.

Muistohetken osallistuivat tasavallan presidentti Sauli Niinistö, eduskunnan varapuhemies Tuula Haatainen, puolustusministeri Antti Kaikkonen, Helsingin pormestari Jan Vapaavuori ja pääesikunnan päällikkö, kenraaliluutnantti Eero Pyötsiä. Samaan aikaan Puolustusvoimain komentaja kenraali Timo Kivinen oli juhlapuhujana Lappeenrannan Maasotakoululla Karjalan Liiton järjestämässä valtakunnallisessa muistotilaisuudessa.

Helsingin Kasarmitorin muistohetken jälkeen Säätytalossa järjestettiin talvisodan alkamisen muistopäivän seminaari, jonne puolustusminis-

Kuva: Talvisodan 105 päivää – Kuinka pienen kansan tarinasta valettiin teräksinen muistomerkki, Jyrki Karvinen, SKS 2019

teri Antti Kaikkonen toi valtiovallan tervehdysten. Tilaisuuden järjesti Talvisotayhdistys yhdessä valtioneuvoston kanslian kanssa.

Seminaarissa julkistettiin runsaasti kuvitettu tietoteos *Talvisodan 105 päivää, joka* kertoo tuoreella tavalla siitä, miten Stalinin suunnitelma Suomen valtaamiseksi estettiin. Jyrki Karvisen kirjoittama teos kuvaa nuorten sotilaiden sitkeää uhrautumista, kotirintaman pyyteetöntä uurastamista sekä poliittisen ja sotilaallisen johdon toimintaa. Samalla kirja kertoo myös talvisodan kansallisen muistomerkin valmistumisesta. Muistomerkki on syntynyt lähes 20-vuotisen hankkeen tuloksena Suomen valtion, Talvisotayhdistyksen ja Helsingin kaupungin yhteistyönä. Se on kunnianosoitus Suomen itsenäisyyden turvanneille taistelijoille.

Pekka Kauhasen suunnittelema Valon tuoja paljastettiin Helsingin Kasarmitorilla 30.11.2017 osana Suomen 100-vuotisjuhluvuoden tapahtumia. ”Puolustus oli koko kansan yhteinen asia. Siksi on paikallaan, että tänään paljastettava muistomerkki on sekin yhteinen asia, yhteisin ponnistuksin aikaansaatu”, kommentoi muistomerkkihankkeen suojeleja presidentti Martti Ahtisaari juhlapuheessaan.

Talvisota syttyi Neuvostoliiton hyökättyä Suomeen ilman sodan julistusta 30. marraskuuta 1939 ylittämällä Suomen rajan Rajajoella Karjalankannaksella. Sodan 105 päivää kestäneet taistelut päättyivät 13. maaliskuuta 1940.

Itsenäisyyden puolustaminen vaati raskaan uhrin. Sotatoimissa kaatui yli 26.600 suomalaista, joista noin tuhat siviiliä, 44.000 haavoittui. Neuvostoliiton tappiot sotatoimissa olivat moninkertaiset. Suomi säilytti itsenäisyytensä, mutta joutui luovuttamaan Neuvostoliitolle 11 prosenttia maa-alueistaan, suurimpana kaupunkina Viipurin. Menetettyihin alueisiin kuuluvat myös Sallan ja Kuusamon itäosat, suuri osa Karjalasta ja Suomenlahden ulkosaaret. Tämän seurauksena noin 430.000 suomalaista, eli 12 prosenttia väestöstä, menetti kotinsa ja asutettiin muualle Suomeen.

Taulukko: Talvisodan sankarivainajia Mykrä-suvussa

sukunimi, etunimet	synt.aika	s.paikka	kuolinaika	kuolinpaika	arvo, ammatti
Mykrä, Armas	20.5.1905	Kirvu	7.3.1940	Säkkijärvi, Nisalahti	alikersantti
Mykrä, Martti Olavi Onni	30.6.1925	Viipuri	2.3.1940	Tampereen pommitus	ammattikoulun oppilas
Roininen, Iisakki	11.10.1907	Hiitola	23.1.1940	Suistamo, Kollaa	sotamies, maanviljelijä
Kemppinen, Armas Ilmari	13.7.1908	Rautjärvi	20.12.1939	Suistamo, Kollaa	korpraali, työmies

Kaavio: Talvisodan sankarivainajien keskinäiset sukulaisuussuhteet

Pekka Mykrä e. Pöhö 1689–1755 & Maria Siitari 1697–1759						
Eerikki Pekanpoika Mykrä 1726–1809		veli	Pekka Pekanpoika Mykrä 1732–1808		veli	Matti Pekanpoika Mykrä 1722–1764
Antti Eerikinp Mykrä 1757–1836		serkku	Yrjö Pekanp Mykrä 1773–1821		serkku	Pekka Matinp Mykrä 1741–1822
Maria Antintr Mykrä 1793–1863	veli	Mikko Antinp Mykrä 1786–1851		pikkuserkku	Pekka Yrjönp Mykrä 1803–1848	
Pekka Pekanp Mykrä 1779–1842		pikkuserkku	Pekka Yrjönp Mykrä 1803–1848		pikkuserkku	Pekka Pekanp Mykrä 1779–1842
Maria Bragge 1823–1876	serkku	Antti Mikonp Mykrä 1831–1870		3. serkku	Malakias Pekanp Mykrä 1846–1919	
Tuomas Pekanp Mykrä 1808–1887		3. serkku	Malakias Pekanp Mykrä 1846–1919		3. serkku	Tuomas Pekanp Mykrä 1808–1887
Juho Kemppinen 1864–1930	pikkuserkku	Kaarina Antintr Mykrä 1863–		4. serkku	Pekka Malakiaanp Mykrä 1875–1912	
Tuomas Tuomaanp Mykrä 1853–1918		4. serkku	Pekka Malakiaanp Mykrä 1875–1912		4. serkku	Tuomas Tuomaanp Mykrä 1853–1918
Armas Kemppinen 1908–1939	3. serkku	Iisakki Roininen 1907–1940		5. serkku	Onni Mykrä 1900–	
Armas Mykrä 1905–1940		5. serkku	Onni Mykrä 1900–		5. serkku	Armas Mykrä 1905–1940
						Martti Mykrä 1925–1940

Lähteet: 1) Uutuuskirja *Talvisodan 105 päivää – Kuinka pienen kansan tarinasta valettiin teräksinen muistomerkki*
2) Valtioneuvoston viestintäosaston tiedote 30.11.2019

MUISTOKIRJOITUS: VILJO MYKRÄ 8.10.1919 – 19.10.2019

Teksti: *Hannu Mykrä, Pirkko Eriksson ja Timo Mykrä, perhe 575 sukukirjassa (HIITOLA 2)*

Isämme **Viljo Mykrä** menehtyi äkillisesti 19.10. pian 100 vuotta täytettyään. Onneksi hän ehti vielä viettämään 100-vuotisjuhlia sukulaistensa ja läheisten ystäviensä ja tuttujensa seurassa. Hän halusi ehdottomasti pitää juhlat, jonne saapuikin yli 80 vierasta. Juhlat pidettiin 6.10. Porin Rantakartanossa. Yllätysvieraisiksi me lapset olimme kutsuneet Luvian Mieslaulukuoron, joka esitti useita lauluja, huippenuksena tietysti *Veteraanin iltahuudon*. Isä seisoi ylväänä kunniamerkit rinnassaan koko laulun ajan ja oli entisenä musiikkimiehenä erittäin kiitollinen kuoron esityksistä. Ruokailun ja kahvituksen lomassa hänelle pidettiin puheita vanhoja muistellen ja hyväkuntoista 100-vuotiasta ihmetellen.

Vielä varsinaisena syntymäpäivänään 8.10. Satakunnan Sotaveteraanien edustajat kävivät onnittelemassa häntä kotona. Sodasta kertominen tuntui sujuvan isältä luonnikkaasti, vaikka hän ei nuorempana siitä oikein koskaan puhunutkaan. Hän oli omien sanojensa mukaan onnekas, kun selvisi ehjin nahoin rintamalta.

Isämme lähti 20-vuotiaana armeijaan Huittisiin helmikuussa 1940. Talvisota oli jo käynnissä. Varsinainen sota-aival alkoi kesäkuussa 1941 JR 9:n kranaatinheitinkomppaniassa Simpeleeltä. Tie vei eri vaiheiden kautta rintamalle Syvärille. Sodan loputtua 1944 marraskuussa kovien kokemusten saattelemana hänet siirrettiin Vaasaan, jonka lähistöllä Mustasaassa oli hänen perheensä evakossa. Sieltä he sitten lähtivät kohti Porin Honkaluotoa, jossa isäni tapasi tulevan puolisonsa **Vieno Savolaisen**, syntyperäisiä hiitolaisia hänkin.

Isä ja äiti vihittiin avioliittoon 1951 ja he saivat neljä lasta, **Arjan, Hannun, Pirkon** ja **Timon**. He rakensivat Honkaluotoon oman kotitalon ja isä vaihtoi maanviljelyksen metallimiehen töihin Porin Outokummun tehtaille.

Uusi ”evakkoreissu” kohtasi isää ja äitiä vielä 1998, kun Valtatie 2 nelikaistaistettiin ja kotitalo jäi sen alle. Lopuajan he asuivatkin Porin Koivulassa kerrostalossa, mikä tuntui aluksi oudolta. Onneksi oli kesämökki Luviällä, jonne pääsi aina omaan rauhaan kaikenlaista puuhailemaan.

Perhettämme kohtasi suuri suru, kun vanhin lapsista, Arja, menehtyi vaikeaan sairauteen 5.8.2014 vain 61 vuoden ikäisenä. Surun kohtasimme uudelleen, kun äitimme menehtyi äkilliseen sairauskohtaukseen 27.4.2018. Isä jäi yksin, mutta pärjäsi kuitenkin kotona hyvin ja sai olla siellä loppuun asti. 100-vuotisjuhlista hän iloitsi todella paljon ja sanoi useampaan otteeseen, että ne kyllä kannatti pitää. Lauantaina 12.10. hän sai kotonaan aivoinfarktin ja viikon päästä siitä, 19.10. hän nukkui pois Porin kaupunginsairaalaassa.

Aina tyytyväistä ja hyväntuulista isää, pappaa ja isopappaa jäivät kaipaamaan lapset perheineen, lastenlapset perheineen ja lastenlastenlapset.

Kuva: Viljo Mykrä ja lapset, vas. takana Timo Mykrä, Pirkko Eriksson ja Hannu Mykrä.

MYKRÄN SUVUSSA TAPAHTUU

Sukulaisia pyydetään ilmoittamaan merkkipäivistä ja muista suvun tärkeistä tapahtumista sihteerille, yhteystiedot takakannessa.

Jäsenten merkkipäiviä 2020

50 vuotta	13.12.	Mikko Virta , Ylöjärvi	puoliso HIITOLA 2
60 vuotta	1.4.	Juha Teräväinen , Helsinki	puoliso HIITOLA 1
	8.5.	Esa Mykrä , Imatra	ANTREA
70 vuotta	25.4.	Paavo Kallinen , Polvijärvi	puoliso HIITOLA 2
	3.5.	Martti Mykrä , Riihimäki	ANTREA
	11.7.	Heikki Mykrä , Valkeakoski	JÄÄSKI
	21.7.	Hannele Suominen , Pori	puoliso HIITOLA 2
	28.10.	Anna-Liisa Räsänen , Tuusula	ANTREA
	28.10.	Olli Mykrä , Heinola	ANTREA
80 vuotta	19.1.	Lea Kaunismäki , Tampere	puoliso HIITOLA 2
	23.6.	Teuvo Kaunismäki , Tampere	HIITOLA 2
	28.6.	Raimo Laalo , Hämeenlinna	HIITOLA 1+2
	19.11.	Eila Mykrä , Riihimäki	puoliso HIITOLA 1+2
92 vuotta	18.9.	Irja Aaltonen , Salo	HIITOLA 1+2
93 vuotta	21.3.	Elli Mykrä , Heinola	puoliso ANTREA
95 vuotta	13.11.	Elvi Heinonen , Pori (kunniajäsen)	HIITOLA 2

Kannaksen Mykrät -sukuseura onnittelee sankareita!

Kuolleita

- † **Terho Uljas Koponen**, s. 28.11.1929 Hiitola, k. 28.12.2018 Hyvinkää. Perhe 210 sukukirjassa (HIITOLA 1+2)
- † **Unto Kalevi Mikko Mykrä**, s. 26.9.1933 Hiitola, k. 6.6.2019 Västerås, Ruotsi. Perhe 278 (HIITOLA 1)
- † **Viljo Mykrä**, s. 8.10.1919 Hiitola, k. 19.10.2019 Pori. Perhe 575 (HIITOLA 2)
- † **Olavi Julius Riihimäki**, s. 21.8.1926 Pomarkku, k. 17.12.2019 Pomarkku. Perhe 236 (pso HIITOLA 1+2)

Kannaksen Mykrät -sukuseura ottaa osaa omaisten suruun

Sukuun syntyneitä lapsia

- * 13.11.2018 Pori, sai kasteessa 6.1.2019 nimen **Peppi Ilona Niinisalo**, vanhemmat **Anna Eriksson** ja **Jouni Niinisalo**. Perhe 580 sukukirjassa (HIITOLA 2)
- * 27.5.2019 Pori, sai kasteessa 21.7.2019 nimen **Noel Oliver Pelamo**, vanhemmat **Eeva Kuusisto** ja **Tuomas Pelamo**. Perhe 576 (HIITOLA 2)
- * 19.9.2019 Pori, **Kerttu Maria Kuusisto**, vanhemmat **Juho Kuusisto** ja **Elina Ruusunen**. Perhe 575 (HIITOLA 2)
- * 27.9.2019 Espoo, **Fiina Ronja Maria Puttonen**, vanhemmat **Riikka Mykrä** ja **Topi Puttonen**. Perhe 393 (HIITOLA 2)
- * 3.12.2019 Helsinki, tyttölapsi, vanhemmat **Anneli Miekk-oja** ja **Antti Jokinen**. Perhe 363 (HIITOLA 2)

Kannaksen Mykrät -sukuseura toivottaa perheille onnea!

*Kuva: Vas. Anneli Miekk-ojan tytär.
Oik. Eeva Kuusiston poika.*

ILMOITUKSIA

Mukaan sukuseuran toimintaan!

Ensi vuonna sukuseuramme täyttää 20 vuotta. On juhlan aika, mutta seuran on katsottava myös tulevaisuuteen.

Seuramme jäsenmäärä on laskusuunnassa. Vuosittain kerättävä jäsenmaksu on ainoa tulo, jolla katetaan kulut ja valmistellaan tapahtumat. Sukuseuran juhluvuonna olisi hienoa saada lisää jäseniä. Sillä ei olisi ainoastaan taloudellista vaikutusta, vaan uutta verta tarvitaan myös sukuseuran toiminnan ideointiin ja hallintoon.

Kuluvana vuonna saimme muutaman uuden jäsenen, muuta kokonaissaldo oli lievästi negatiivinen. Meillä on osaava ja monipuolinen suku. Toimimme monilla aloilla ammatillisesti ja myös vapaa-aikana. Sukuseuran ensimmäisinä vuosina perhejäseniksi liittyneet ovat aikuistuneet ja perustaneet omat perheensä. Meissä kaikissa on potentiaalia tulla mukaan varsinaisina jäseninä ja tarvittaessa ottaa vastuuta seuran toiminnasta.

Vuonna 2020 sukuseuralle valitaan hallitus ja muut luottamushenkilöt. Nykyinen hallitus on ollut vastuussa toiminnasta jo usean vuoden ajan. Uutta verta kaivataan hallitukseen ja toiminnan pyörittämiseen. Uudet jäsenet tuovat myös uusia ajatuksia, joita vanhalla rutiinilla ei välttämättä synny. Uusia vastuunkantajia pyydetään rohkeasti ilmoittautumaan seuraavassa vuosikokouksessa.

Timo Mykrä, sukuseuran sihteeri, [timo.mykra\[at\]outlook.com](mailto:timo.mykra[at]outlook.com)

Läh.

Kannaksen Mykrät -sukuseura ry
c/o Timo Mykrä
Hakapellonkatu 6 C 136
FI - 20540 TURKU